RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 129.653 van 24 maart 2004
in de zaak A. 102.810/VII-23.244

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Koerdische origine, op 3 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 13 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 12 december 1999 en verklaarde zich op 13 december 1999 vluchteling.

1.2. Op 7 november 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 maart 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 20 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.
> Volgens de verklaringen van betrokkene, van Koerdische origine, zou zij in 1958 geboren zijn te Baku (Azerbeidzjan). In 1990 zou betrokkene voor de kerk gehuwd zijn met Rasjoyan Edward, een Azerbeidzjaans staatsburger van Koerdische origine, met wie zij één kind zou hebben. Tijdens de lente van 1990 zou betrokkene haar intern Sovjet-Unie paspoort willen omruilen hebben voor een Azerbeidzjaans paspoort, hetgeen betrokkene echter niet zou verkregen hebben. Betrokkene zou er wel een tijdelijk paspoort bekomen hebben. In oktober 1999 zouden twee werknemers van betrokkenes restaurant, Babajan Kalendar en Babajan Korogli, zijn meegenomen door twee mannen in burger. Betrokkene zou van haar man vernomen hebben dat dit gebeurde omdat Kalendar en Korogli, samen met haar man, werkzaam waren in een Koerdische politieke organisatie. Enkele dagen later zou betrokkenes man zijn meegegaan met twee onbekende personen. Sindsdien zou betrokkene haar man niet meer terug hebben gezien. Betrokkene zou klacht hebben ingediend bij de politie van de Nazimovsky wijk. Hierna zou betrokkene thuis een anonieme dreigbrief ontvangen hebben. Betrokkene zou klacht hebben ingediend bij de politie die haar zouden aangeraden hebben om elders te gaan wonen. Toen er op een nacht bij betrokkene thuis zou zijn aangebeld, zou betrokkene met haar kind uit het venster zijn gesprongen. Betrokkene zou tot 23 november 1999 gehospitaliseerd zijn. In het hospitaal zou betrokkene ondervraagd zijn door de politie, die haar ook zouden meegedeeld hebben dat haar huis in brand was gestoken. Betrokkene zou tot december 1999 in een nabij Baku gelegen dorp hebben verbleven waarna zij, samen met haar minderjarige zoon,

Azerbeidzjan zou verlaten hebben. Op 12 december 1999 zou betrokkene met haar zoon in België zijn aangekomen waar zij de volgende dag haar asielprocedure startte. Betrokkene is niet in het bezit van enig (identiteits)-document.

Volgens de verklaringen van betrokkene, die geen staatsburgerschap zou bezitten, zou zij in 1958 te Baku geboren zijn, er in 1990 een tijdelijk paspoort hebben verkregen, en er tot aan haar vlucht in 1999 een propiska hebben gehad. Aldus kan er worden geconcludeerd dat Azerbeidzjan het laatste land is waar betrokkene legaal heeft verbleven en dient haar asielaanvraag derhalve ook t.o.v. Azerbeidzjan te worden beoordeeld.

Er dient echter te worden opgemerkt dat aan betrokkenes verblijf te Azerbeidzjan op ernstige wijze kan worden getwijfeld.

Zo slaagde betrokkene er voor het CGVS (p. 5-6) niet in om Baku geografisch correct in Azerbeidzjan te situeren: betrokkene verklaarde aanvankelijk dat Baku zich bevindt aan de Iraanse grens, stelde onmiddellijk daarna dat Baku aan Rusland grenst, waarna zij meende dat Baku centraal in Azerbeidzjan ligt (bron: landkaart van Kaukasus). Deze vaststelling ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen.

Ook slaagde betrokkene er voor het CGVS (p. 4) niet in om enkele eenvoudige woordjes (dank u, 1, 2, 3, ...)in het Azeri te vertalen. Betrokkenes gebrek aan elementaire kennis van de taal van het land waar zij, volgens haar verklaringen (CGVS p. 4, DVZ pt. 11), altijd zou gewoond hebben, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Eveneens stelde (CGVS p. 4-5) betrokkene verkeerdelijk dat de Leninlaan, waar zij altijd zou gewoond hebben, na de onafhankelijkheid van Azerbeidzjan tot de Rachimovskylaan werd omgedoopt (bron : Elliott, M., Azerbaijan with Georgia, 1999, p. 111). Verder kon betrokkene (CGVS p. 5) geen zijstraten van de Leninlaan vermelden, kon zij geen (CGVS p.5) monumenten te Baku vermelden, en stelde zij (CGVS p. 7) verkeerdelijk, toen haar een foto van de Maagdentoren (een toeristische trekpleister te Baka) werd voorgelegd, dat dit gebouw zich in Georgië bevindt (bron: Agaïev, E., "Bakou", 1987, p. 78). Betrokkene stelde (CGVS p. 7) dat zij geen kennis van Baku (en Azerbeidzjan) heeft omdat ze meestal woonachtig was in Georgië. Er dient erop gewezen te worden dat betrokkene voordien had verklaard (CGVS p. 4) dat zij altijd heeft gewoond te Baku. Ook bij de DVZ (pt. 11) verklaarde betrokkene eerder dat haar adres "vanaf geboorte tot vertrek" te Baka was. Verder verklaarde betrokkene (CGVS p. 4) in Baku naar school te zijn gegaan, te Baku gewerkt te hebben bij de spoorwegen (CGVS p. 4) en er vanaf 1995 met haar man een restaurant te hebben uitgebaat (CGVS p. 8; DVZ pt. 42). Bijgevolg mag men ervan uitgaan dat betrokkene toch over een zekere kennis van Baku dient te beschikken.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen, alszou zij woonachtig zijn geweest te Baku (Azerbeidzjan), wordt ondermijnd. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van haar problemen, die zich zouden afgespeeld hebben te Baku, ondermijnd.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat betrokkenes verklaringen voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met haar eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder wordt ondermijnd.

Met betrekking tot het begin van haar problemen stelde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat twee werknemers van haar restaurant, Kujaz en Achmed, werden meegenomen door twee mannen die bij betrokkene informeerden naar haar man. Voor het Commissariaat-generaal (p. 8) verklaarde betrokkene echter dat de naam van deze twee werknemers Kalendar en Korogli was, en dat de twee mannen die hen meenamen geen vragen hebben gesteld aan haar (zij verklaarde ze zelfs niet gezien te hebben).

Met betrekking tot de verdwijning van haar man stelde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat er om 3.00 à 4.00 uur 's nachts, toen zij en haar man boven aan het slapen waren, werd aangebeld door mannen die later haar man meenamen. Voor het Commissariaat-generaal (p. 9) verklaarde betrokkene echter dat deze personen haar man kwamen halen om 18.00 à 19.00 uur 's avonds toen haar man beneden en zij boven was.

Met betrekking tot de gebeurtenissen na de verdwijning van haar man stelde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat zij in het politiebureau van de Mamedov-wijk klacht ging indienen, maar de politie niet vertelde dat haar man haar

had verteld dat hij voor een ondergrondse politieke Koerdische organisatie werkte. Voor het Commissariaat-generaal (p. 9) echter verklaarde betrokkene dat zij bij de politie in de Nazimovsky-wijk klacht ging indienen en hen meedeelde dat haar man haar verteld had dat bij (bij) een Koerdische politieke organisatie werkte.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat “zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren”; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek, dat overigens niet werd gemotiveerd;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij stelt dat een tolk Russisch-Frans werd aangewend bij het verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, daar waar het behoorde een tolk Russisch-Nederlands aan te wenden, nu het een Nederlandstalige procedure betreft;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Russisch, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielprocedure in een andere taal dan het Nederlands werd gevoerd, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij heeft verklaard; dat de verzoekende partij wel beweert, maar niet bewijst dat de tolk tijdens het verhoor haar verklaringen van het Russisch naar het Frans heeft vertaald; dat de verhoorverslagen in het Nederlands zijn opgesteld; dat de verzoekende partij noch beweert, noch aantoont dat de ondervragende ambtenaar haar verklaringen niet of verkeerd zou hebben begrepen; dat het middel niet gegrond is:

3.2 Overwegende dat de verzoekende partij, voortbouwend op hetzelfde feitelijk gegeven, in een tweede middel de schending inroept van artikel 57 van de “taalwet”; dat zij het waarschijnlijk heeft over de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Overwegende dat het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat het middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat in een derde middel “de schending van het motiveringsvereiste” wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij een reeks verdrags-, grondwets- en wetsbepalingen aanhaalt die het hebben over de motivering; dat zij eens te meer de kwestie van de tolk ten berde brengt; dat zij stelt dat de “ bestreden beslissing niet kan berusten op wettelijke motieven nu zijn (sic) gebaseerd is op een verhoor dat geacht wordt niet te zijn, door gebruik te maken van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en de taal van de procedure niet gebruikt heeft”;

Overwegende dat reeds hierboven werd aangetoond dat dit middel feitelijke grondslag mist;

3.4. Overwegende dat in een vierde de middel de schending wordt aangevoerd van “het motiveringsvereiste”; dat letterlijk wordt gezegd dat de bestreden beslissing “noch inhoudelijk nog formeel [is] gemotiveerd”; dat in een eerste onderdeel wordt gesteld dat de bestreden beslissing wat de nationaliteit van de verzoekende partij betreft verkeerd is gemotiveerd en in een tweede onderdeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk besluit dat er tegenstrijdigheden zijn; dat zij een deel van die tegenstrijdigheden tracht te verklaren of wijt aan vertaalproblemen;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat de verzoekende partij, wat de materiële motiveringsplicht betreft, er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die

deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat zij wel beweert maar niet bewijst dat er vertaalmoeilijkheden zouden zijn geweest; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de verklaringen van de verzoekende partij een niet onbelangrijk aantal tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft vastgesteld; dat deze opgesomd worden in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat die vaststellingen feitelijk onjuist zijn noch dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een warrig, weinig precies, soms incoherent en zelfs tegenstrijdig asielrelaas afgeleid heeft dat de asielaanvraag bedrieglijk was; dat voorts de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht; dat het niet onredelijk is dat die overheid, wanneer de asielzoeker geen documenten kan overleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek en de daar gesproken taal te toetsen; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, terzake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis van die streek en de aldaar gesproken taal in redelijkheid mocht afleiden dat de verzoekende partij bedrog pleegde over haar beweerde herkomst; dat het middel niet gegrond is;

3.5. Overwegende dat in een vijfde middel de schending wordt aangevoerd van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet omdat de beslissing niet werd genomen binnen de door deze wetsbepaling gestelde termijn van 30 dagen; dat de verzoekende partij letterlijk beweert: “dat voormeld artikel een dwingende termijn ingevoerd heeft en geen termijn invoert”; dat zij voorts, zonder verdere uitleg, verwijst naar een arrest nr. 73.717 van 18 mei 1998;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet wel gewag maakt van een termijn van 30 werkdagen om tot een beslissing te komen in het dringend

beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch dat hieraan geen sanctie verbonden is; dat de genoemde termijn bijgevolg als een termijn van orde is te beschouwen; dat men zich trouwens de vraag kan stellen welk belang de verzoekende partij in casu heeft bij het inroepen van een eventuele schending van deze bepaling, aangezien zij, zolang er geen uitspraak is gedaan over haar dringend beroep, gerechtigd is op het grondgebied te verblijven; dat het middel niet gegrond is;

3.6. Overwegende dat in een zesde middel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 52, juncto 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij in wezen stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, optredend in dringend beroep, geen beslissing ten gronde mag nemen, vermits de asielaanvraag nog in het stadium van de ontvankelijkheid verkeert;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat te dezen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid de aanvraag kennelijk ongegrond kon verklaren, nu rekening werd gehouden met controleerbare informatie over het land van herkomst, welke in de bestreden beslissing werd aangehaald; dat het zesde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. VERTONGEN. **E. BREWAEYS.**